

РЕШЕНИЕ

№ 1168

гр. София, 21.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.01.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Елица Райковска

ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева

Мария Владимирова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12245** по описа за **2023** година докладвано от съдия Мария Владимирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на началник отдел „Оперативни дейности“ в главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, подадена чрез юрк. Л., срещу Решение № 5023/06.11.2023 г., постановено по НАХД № 7302/2023 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 7-ми състав.

В касационната жалба се твърди неправилност на обжалваното решение. Изложени са аргументи против правния извод на въззивния съд, че са налице многобройни смекчаващи обстоятелства, които дават основание за приложение на чл. 28 от ЗАНН. Допълнителни аргументи са изложени, относно законосъобразността на НП. Отправя се искане за отмяна на въззивното решение като неправилно и за потвърждаване в цялост на издаденото НП.

В съдебно заседание касаторът, чрез процесуалния си представител, поддържа жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение за две инстанции.

Ответникът – „АВИБА“ ООД, чрез адв. К., оспорва жалбата. Изразява становище за неоснователност на същата, тъй като правилно въззивният съд е квалифицирал казуса като маловажен случай. Развива теза и относно липсата на извършено от дружеството

административно нарушение, за което ангажира писмени доказателства – свидетелство за регистрация, част 1. Алтернативно, в случай на отмяна на въззивното решение и потвърждаване на издаденото наказателно постановление, счита, че санкцията следва да бъде изменена в минимален размер. Претендира разноски по представен списък.

Представителят на Софийска градска прокуратура излага становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, XVI касационен състав, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима. Подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на обжалване по чл. 208 от АПК съдебно решение.

Разгледана по същество, касационната жалба е основателна.

Първоинстанционният съд е установил фактическата обстановка във връзка с извършеното нарушение въз основа и след анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства.

Установил е, че на 14.12.2022 г. в 15:23 часа при навлизане на територията на страната през ГКПП К. била извършена проверка на транспортно средство марка “HUNDAI” с рег. [рег.номер на МПС], с водач Т. М. И., извършващо превоз на стоки по предварително декларираните данни с УНП № 2022121410026 от „АВИБА” ООД, с ЕИК по БУЛСТАТ[ЕИК], в качеството на получател/купувач на стоки с висок фискален риск (СВФР), чрез подадени по електронен път данни съгласно приложение № 4, чрез електронната услуга с КЕП, предоставена от НАП. Било декларирано, че дружеството щяло да разтовари превозваната стока на 15.12.2022 г. в 09:00 часа в [населено място], стопански двор, база „М.“. В посоченото транспортно средство се превозвали следните СВФР: Меса от животни от рода на свинете, пресни, замразени: Други - замразени разфасовки от свинско месо /код 0203 22 90/, и Карантии, годни за консумация от животни от рода на свинете, замразени: Други карантии /код 0206 49 00/. Проверката на ГКПП К. е обективизирана с ПИПСВФР № 010102412342-1/14.12.2022 г.

При извършване на последващ контрол на предварително декларираните данни с УНП № 2022121410026, било извършено посещение от инспектори по приходите, сред които и св. А., на 15.12.2022 г., 09:00 часа, в [населено място], стопански двор, база „М.“, при което било установено, че горепосоченото транспортно средство не се е явило на декларираното място за разтоварване/получаване (15.12.2022 г. в 09:00 часа). За констатацията бил съставен протокол серия АА № 1741089/15.12.2022 г.

Впоследствие управителят на „АВИБА” ООД декларира в декларация от 16.12.2022 г., че превозваната стока по ПИПСВФР от 14.12.2022 г. била разтоварена в склада на дружеството в [населено място], стопански двор, база „М.“, на 14.12.2022 г. в 22:00 часа, като към момента на разтоварване дружеството не уведомило незабавно органа по приходите за промяната на датата на получаване/разтоварване на стоката с искане по образец, подадено по електронен път. Като причина дружеството посочва: ранното пристигане на транспортното средство; продажба на стоката, за което представя копия на фактури. Резултатите по случая са обобщени в Протокол за проверка сер. АА № 0125450 от 16.12.2022 г.

За да постанови решението си, въззивният съд е приел, че НП е издадено от

компетентен орган, а в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, включително спазени са предвидените в ЗАНН давностни срокове. Според СРС нарушението е безспорно установено от фактическа и правна страна, като е обърнато внимание, че между страните няма спор по фактите. За да отмени процесното НП, въззивният съд е приел, че в случая е налице маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, за което е изложил подробни мотиви.

Настоящият касационен състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо, но неправилно, тъй като от релевантните доказателства и обстоятелства не се установяват предпоставките за квалифициране на деянието като маловажен случай. Според разпоредбата на чл. 93, т. 9 от НК, приложима предвид препращането с чл. 11 от ЗАНН, маловажен случай е този, при който извършеното нарушение с оглед липсата или незначителността на вредните последици или с оглед други смекчаващи обстоятелства, представлява по - ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от съответния вид. В случая, безспорно се установява, че първоначално заявеното време и място на разтоварване на СВФР е 15.12.2022 г. в 09:00 ч., но поради неизпълнение на посочената дата и час до извършване на реален фискален контрол не се е стигнало, тъй като обявеното от страна на юридическото лице действие е било изпълнено на 14.12.2022 г. в 22:00 ч., като за промяната не е уведомило НАП незабавно по съответният ред за това. Горната дефиниция, преценена в контекста на конкретните фактически обстоятелства по случая не разкрива наличието на предпоставките по чл. 28 от ЗАНН. В тази връзка неправилно въззивната инстанция е дала преимущество на смекчаващи отговорността обстоятелства (липса на настъпили вредни за фиска имуществени последици; извършено за първи път от дружеството нарушението) пред значимия обществен интерес, защитаван от нормата на чл. 13, ал. 3, т. 1 от ДОПК („При извършване на фискален контрол върху движението на стока с висок фискален риск лицето - получател/купувач на стоката, е длъжно: 1. (доп. - ДВ, бр. 105 от 2020 г., в сила от 01.01.2021 г.) да уведоми незабавно органа по приходите при промяна на датата, часа и мястото на получаване/разтоварване на стоката с искане по образец, подадено по електронен път. Искане се подава и когато по време на превоза се налага смяна на транспортното средство, включително при претоварване на стоката, като се посочва регистрационният номер на другото транспортно средство, данните за мястото на претоварване, датата, часът и мястото на получаване/разтоварване на стоката“). Визираната разпоредба цели осъществяването на безпрепятствена проследимост на движението на стоките с висок фискален риск на територията на страната. Стриктното спазване на заявените дата, час и място на получаване/разтоварване на такива стоки се извежда от използвания от законодателя израз „уведоми незабавно“. Следователно, релевираното деяние е с висока степен на обществена опасност, тъй като с него се засяга фискалният интерес на държавата, обстоятелство, изключващо възможността за квалифициране на случая като маловажен. На следващо място, както правилно се посочва и в касационната жалба, касае се за формално по характера си нарушение, на просто извършване и само с факта на неговото извършване законодателят презюмира настъпването на неблагоприятни за установения обществен ред правни последици, достатъчно значими по презумпция на закона, за да подлежат на санкциониране с предвиденото в закона административно наказание. Затова при формалните административни нарушения е невъзможно да се направи преценка относно липсата

или незначителността на вредните последици, поради липсата на такива. Освен това инкриминираното нарушение е типично за този вид нарушения, не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност.

Като е достигнал до изводи, различни от изложените, въззивната инстанция е постановила неправилно решение, което следва да се отмени.

Настоящият съдебен състав счита обаче, че съображенията, изложени от контролираната инстанция досежно инцидентността на констатираното нарушение, обуславят определяне на наказанието към минимума, предвиден в закона. Този размер съдът намира за достатъчен, за да се осъществи специалната и генералната превенция на административното наказание предвидено в чл. 278б, ал. 1 от ДОПК, който визира, че лице, което не изпълни задължение по чл. 13, се наказва с глоба в размер от 1000 до 3000 лв. - за физическите лица, или с имуществена санкция в размер от 3000 до 20 000 лв. - за юридическите лица и едноличните търговци.

С оглед горното, следва, че са налице касационни основания за отмяна на оспорения съдебен акт и вместо него да бъде постановен друг, с който процесното наказателно постановление бъде изменено, в частта, относно размера на наложената имуществена санкция, като същата бъде определена към минимума, а именно 3 000 лева.

По разноските:

По делото е заявено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за две съдебни инстанции. Отвеникът по касация претендира разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 900 лева без ДДС /1080 лв. с начислен ДДС/, съгласно приложен списък и доказателства за реалното му заплащане /фактура и платежно нареждане/.

Съобразно изхода на спора в полза на касатора следва да се присъдят разноски за двете съдебни инстанции съразмерно с уважената част от жалбата в размер на 80 лева – юрисконсултско възнаграждение.

Съобразно отхвърлената част от жалбата в полза на ответника следва да се присъдят разноски за производството пред АССГ в размер на 540 лева – адвокатско възнаграждение, което съдът намира, че не е прекомерно.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд София - град, XVI касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № 5023/06.11.2023 г., постановено по НАХД № 7302/2023 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 7 състав и вместо него постановява:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 694577-F690914 от 10.03.2023 г., издадено от началник отдел „Оперативни дейности“ в главна дирекция „Фискален контрол“ при Централно управление на Национална агенция за приходите, с което на „АВИБА“ ООД, на основание чл. 278б, ал. 1 от ДОПК е наложена „имуществена санкция“ в размер на 6 000 лева за нарушение на чл. 13, ал. 3, т. 1 от същия кодекс във вр. чл. 7а, ал. 2, т. 5 от Наредба № 2/30.01.2014 г., В ЧАСТТА относно наложена имуществена санкция от 6000 лева на 3000 /три хиляди/ лева.

ОСЪЖДА „АВИБА“ ООД, ЕИК[ЕИК] да заплати на Национална агенция за приходите сумата от 80 (осемдесет) лева, представляваща разноски по съразмерност за двете съдебни инстанции.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на „АВИБА” ООД, ЕИК[ЕИК], сумата от 540 (петстотин и четиридесет) лева, представляваща разноси по съразмерност за настоящата инстанция.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.